అపస్మారకం

లిఫ్ట్ దిగుతున్నాడు. ఎవరూ లేరు. నల్లటి వెలుగు. ముద్దగా వెలుగుతున్న మైక్రో ల్యాంప్స్. టైమ్– ఏడై ఉంటుంది.

డింగ్ డాంగ్.

ఫిఫ్త్ ఫ్లోర్.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఆ అమ్మాయి వచ్చి నిలుచుంది.

డింగ్ డాంగ్.

సన్నటి వెలుగు. ముద్దగా వెలుగుతున్న ఫ్లోరోసెంట్ మైక్రోల్యాంప్స్. ఆ అమ్మాయి.

నవ్వింది.

చేతిలో సెల్‌ఫోన్ చూసుకుంటూ, ఏమీ లేకపోయినా చూసుకుంటూ, మధ్య మధ్య తలెత్తి చూస్తూ, మళ్లీ నవ్వి, మళ్లీ సెల్‌ఫోన్‌లోకి.

– ఏంటి కొత్తఫోనా?

ఊ అని ఊరుకుంటుందనుకున్నాడు.

పొల మారింది.

– నంబర్ కావాలా?

లిఫ్ట్ దిగుతోంది. గుండె గుబిక్‌గుబిక్‌మని కొట్టుకుంటూ ఉంది. థర్డ్ ఫ్లోర్... సెకండ్ ఫ్లోర్... ఫస్ట్.... గ్రౌండ్‌కు వచ్చేసరికి ఎక్కేవాళ్లు ఎదురు పడొచ్చు. ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడ్తూ కనిపించడం సరికాదు. నంబర్ తీసుకుంటూ కనబడటం ఇంకా సరికాదు.

లిఫ్ట్ దిగుతోంది. ఇండికేటర్ మీద ఒకటి మాయమై జీరో ప్రత్యక్షమయ్యేలోపు...

– త్వరగా చెప్పు

చెప్తోంది. రాసుకునే టైమ్ లేదు. సెల్‌లో గబగబా కీపాడ్ నొక్కాడు.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఆ అమ్మాయి ఎగ్జిట్ వైపు. తను కార్ పార్కింగ్ వైపు. నొక్కిన నంబర్‌ను డయల్ చేసి, కట్ చేసి, సేవ్ చేసుకున్నాడు. పార్కింగ్ దగ్గర చీకటి చీకటిలాంటి చీకటి. అభిప్రాయాలేమీ లేనట్టుగా కారు. కూర్చుని స్టార్ట్ చేశాడు. టైమ్ చూసుకున్నాడు. ఏడూ పది. ఎనిమిదింటికి డాక్టర్‌తో అపాయింట్‌మెంట్. బాబుకు హైఫీవర్. నయం. తను అపాయింట్‌మెంట్ ముందే తీసుకుంది. ఈవెనింగ్ క్లినిక్స్ వచ్చాక ఇదో సుఖం. మార్నింగ్ అవర్స్‌లో అంటే ట్రాఫిక్... ఆఫీస్... నరకం.

కారు రోడ్డెక్కింది. టర్న్ తీసుకుంటూ చూశాడు. ఆ అమ్మాయి వెళ్తూ కనిపించింది. రోడ్డువారగా ఉండాల్సిన బండి లేదు. ఇవాళ పెట్టలేదా? తొందరగా కట్టేశారా? మీరు ఏమైనా చేయండి మంట మాత్రం వెలక్కూడదూ అన్నారట ఎమ్‌డీతో. క్యాంటీన్ అలా చేయలేదు. టీ మేకర్, కాఫీ మేకర్ అవీ సెకండ్‌హ్యాండ్‌వి పెట్టారు. స్టాఫ్‌కు ఫ్రీగా ఇవ్వాలంటే ఇవే. హెచ్‌ఆర్ వాళ్లు సలహా ఇస్తే ఖర్చెక్కువైందనుకున్నప్పుడల్లా నాసిరకం పౌడర్ వచ్చి చేరుతుంది. కాఫీలాంటి కాఫీ. టీలాంటి టీ. కెమికల్స్. చర్మం కింద కాన్సర్ ముడుచుకు పడుకోవడానికి దారి. అందుకే చాలామంది తాగరు. బయట బండి దగ్గర తాగుతారు. తల్లీకూతుళ్ల దగ్గర. ఖాతా. అప్పుడప్పుడు బిల్లు కోసం ఆ అమ్మాయి వచ్చీపోతూ. మొహమాటంగా బిడియంగా పలకరింపుగా నవ్వుతూ. పదహారేళ్లుంటాయా... నో..నో.. హార్డ్‌లీ ఫిఫ్టీన్.

జడ పొడుగ్గా కట్టి, చిన్న పుట్టుమచ్చలాంటి బొట్టు పెట్టి, సల్వార్ కమీజ్... నాసి రకంది అయితే ఏమి... చక్కగా. హెల్దీగా. పుష్టిగా.

– నంబర్ కావాలా?

ఏదో తన్నినట్టయ్యింది. కారు పక్కకు తీసుకొని బ్రేక్ వేసి ఆపాడు.

ఎందుకు అడిగినట్టు?

రింగ్ చేశాడు.

– పెదవే పలికిన మాటల్లోన తియ్యని మాటే అమ్మా పలికే దేవత అమ్మా

ఎత్తట్లేదు.

వదిలేసి కారు స్టార్ట్ చేశాడు. ట్రాఫిక్ ఎక్కువగా ఉంది. కారు మోకులేసి కట్టేసి నట్టుగా ఇబ్బందిగా కదులుతూ ఉంది. ఒకచోట రోడ్డు మీద సగానికి పైగా బైకులన్నీ పార్క్ చేసి జనం గోలగోలగా మూగి ఉన్నారు. యాక్సిడెంట్ అయ్యిందనుకున్నాడు. కాదు. వైన్ షాప్.

– నంబర్ కావాలా?

గుబిక్‌గుబిక్‌మని కొడుతూ ఉంది. ఒక చేత్తో స్టీరింగ్ కంట్రోల్ చేస్తూ మళ్లీ నంబర్ నొక్కాడు.

– పెదవే పలికిన మాటల్లోన తియ్యని మాటే...

ఎత్తింది.

– హలో. ఎవరూ?

జీవితంలో అంత తబ్బిబ్బుగా తత్తరపాటుగా ఎప్పుడూ మాట్లాడలేదు.

– నేనే

– నేనే అంటే?

ఏం చెప్పాలి. ఆగాడు.

– ఇందాక నంబర్ తీసుకున్న సార్‌ని.

– ఓ. నువ్వా. ఎందుకు చేసినావ్ చెప్పూ.

భయం వేసింది. పెట్టేశాడు. కారు ముందుకు వెళుతూ ఉంది. లోన గుబిక్ గుబిక్‌మని. పదిహేను పదహారేళ్ల అమ్మాయి. చక్కటి ముఖం. చిన్న పుట్టుమచ్చలాంటి బొట్టు. కింద మెడ. కింద.

మళ్లీ చేశాడు.

– పెదవే పలికిన మాటల్లోన...

ఎత్తింది.

– ఏం సంగతి. పెట్టేసినావ్

– కట్టయ్యింది

– కట్టయ్యిందా?

నవ్వింది.

అమ్మయ్య.

– ఇవాళ బండి పెట్టలే?

– లే. అమ్మ ఇంట్లో ఉంది.

– నువ్వు యీడ తిరుగుతున్నావ్?

– పైసల కోసం వచ్చినా.

– ఈ టైమ్‌లో తిరుగుతున్నావ్

– ఈ టైమ్‌లో తిరిగితే ఏమైద్ది

– ఆలస్యమైతే తిట్టదా?

– తిట్టద్.

– ఎప్పుడైనా పోవచ్చా?

– ఎప్పుడైనా పోవచ్చు.

ఆ అమ్మాయి ఫోన్ పట్టుకొని నడుస్తూ ఉంది. కారు ట్రాఫిక్‌లో మెల్లగా పాకుతూ ఉంది. గుబిక్‌గుబిక్... గుండెలు అవిసి పోతున్నాయి.

– రాత్రి పదీ పదకొండుదాకా తిరిగినా ఏమీ అనదా?

– ఏమీ అనద్.

నవ్వింది.

కారు పాకుతూ ఉంది. ఒకటి బ్రేక్... ఒకటి క్లచ్... ఒకటి ఎక్స్‌లేటర్... ఏది ఏదో అర్థం కావడం లేదు. తడబడుతూ అదిరిపడుతూ తడబడి అదిరిపడుతూ అడిగేశాడు.

– మరి నాతో వస్తావా ఇప్పుడూ?

అవతలివైపు శబ్దం లేదు.

పెట్టేద్దామనుకున్నాడు.

– ఏమిస్తావ్?

– ఏం కావాలంటే అది

– సరే. తొందరగా రా. ఫ్రెష్ పాయింట్ దగ్గరున్నా.

– వద్దు. ఇంకాస్త ముందుకెళ్లి నిలబడు.

– సరే.

కారు డివైడర్‌కు దగ్గరగా జరుపుకుంటూ యూ టర్న్ తీసుకుంటూ వెనుకకు మరలుతూ. 27–28 ఏళ్లకు పెళ్లయ్యిందతనికి. తన్ది కూడా ఈ ఆఫీసే. కన్సల్టెన్సీ. ఇప్పుడు మానేసింది. ఒకే వయసు. ప్రేమించుకున్నారు. ఉన్నంతలో బానే పెళ్లి. కాని ఒకటి ఉండిపోయిందతనికి. కతకడం గతకడం ఏమీ చూళ్లేదెప్పుడూ. ఒకసారి ఏదో పల్లెటూళ్లో పెళ్లికని వెళ్లి పెట్రమాక్స్ లైట్ల వెలుతురులో అంతా గోలగోలగా ఉంటే ఒక బంధువుల అమ్మాయి– పన్నెండేళ్లుంటాయేమో– అబ్యూజ్ చేశాడు. అయితే ఎక్కువసేపేమీ సాగలేదు. రెండుమూడు నిమిషాలు. విడిపించుకొని వెళ్లిపోయింది. ఇప్పుడు... ఈ అమ్మాయి. చక్కగా ఆరోగ్యంగా నడుము దగ్గర సల్వార్ బిగుసుకుపోయి

జబ్బల దగ్గర కమీజ్ టైట్‌గా అతుక్కుపోయి.

నడుపుతూనే తల ఒంచి అమ్మాయిని వెతుకుతూ ఉన్నాడు.

కనిపించింది.

అద్దాలు దించాడు.

– ఎక్కడ కూచోవాలె.

– ముందెక్కు

ఒక్క క్షణం తటపటాయించి డోర్ తెరిచి లోనికి దూరింది. కారు కదిలింది. కొంచెం కుడికి తీసుకొని రోడ్డు మధ్యలోకి వచ్చి ట్రాఫిక్‌లో సర్దుకొని ఏమీ ఎరగనట్టుగా. ఫిల్మ్‌లు ఉంటే బాగుండేది. డార్క్ ఫిల్మ్స్. ఇంతకు ముందు ఉండేవి. వద్దు వద్దని నసుగుతున్నా వారం క్రితం ఆపి పీకేశారు. అవి ఉంటే ఎవరున్నారో కనిపించేవారు కాదు. ఇప్పుడు? అందరూ చూస్తున్నారు. ఫుల్ హ్యాండ్స్ బ్లూ కలర్ షర్ట్, బ్లాక్ ప్యాంట్, షూస్, డీసెంట్ క్రాఫ్, స్పెక్టికల్స్, ముప్పయ్ అయిదేళ్ల వయసు. పక్కన ఈ అమ్మాయి. నలిగిన సల్వార్ కమీజ్‌తో. పొంతన లేదు. హోటల్? పోగానే డౌట్ చేస్తారు. లాడ్జ్? డేంజర్. కెబిఆర్ పార్క్ సబ్‌వే దగ్గర చీకటిలో ఆపుకుంటే? లాభం లేదు. వాకర్స్ ఇంకా తిరుగుతూనే ఉంటారు. జూబ్లీహిల్స్... ఫిల్మ్‌నగర్... మాదాపూర్. ఎస్... కావూరి హిల్స్ దగ్గర హండ్రెడ్ ఫీట్ రోడ్ ఒకటి ఉంది. ఎవరూ పట్టించుకోరు. అక్కడకు వెళ్లి పక్కకు తీసుకుని ఆపుకుంటే?

తిప్పాడు.

పక్కకు చూశాడు. అమ్మాయి కూచుని ఉంది. అలా కారులో కూచోవడం అలవాటు లేనట్టుగా కూచుని రోడ్డు మీదకు చూస్తూ ఉంది. రంగురంగుల బిజినెస్ హోర్డింగ్స్. మహేశ్‌బాబు... నాగార్జున... ఎన్టీఆర్... అల్లు అర్జున్... అందరూ పిలుస్తూ ఉన్నారు.. సేల్స్ బాయ్స్... నగలు కొంటారా నగలు... ఒకదాని వైపు చేయి చూపించింది.

– నువ్వెప్పుడైనా వెళ్లావా దీన్కి నీ భార్యను తీసుకొని?

– లే.

– నన్ను తీసుకెళ్లాలే.

– అమ్మో.

– ఏం?

– ఏం లే. ఏం కావాలె?

– నీ ఇష్టం. నేనేం చెప్తా?

– సరే. కొంచెం దగ్గరగా జరిగి కూచో.

కళ్లలోకి చూసి, జరిగి కూచుంది. భుజం తగుల్తూ ఉంది. మెత్తగా. కాలు జరిపాడు. తగుల్తూ ఉంది. మెత్తగా. ఇంకొంచెం జరిగాడు. గుర్తొచ్చినట్టుగా అంది.

– పాకెట్ తీసుకో.

– ఏం?

– నాకేమైనా వస్తే?

ఇంకేమైనా ఉందా అన్నట్టు చూసింది. అలాగే చూశాడు. పుట్టుమచ్చలాంటి బొట్టు. కింద మెడ. కింద.

చేయి వేయబోయాడు. ఫోన్ మోగింది. ఆఫీసు నుంచి. రేపు ఉదయం పది గంటలకు మీటింగ్. పెట్టేశాడు.

– నీకు అలవాటేనా?

ఒకలాగా చూసింది.

– నాకేం అలవాటు? నా బాయ్‌ఫ్రెండ్‌తో రెండుసార్లు. బస్.

– నువ్వొప్పుకున్నావా?

– పుణ్యానికి ఒప్పుకుంటానా? ఇనార్బిట్‌మాల్‌లో తిప్పి, మూవీ చూపించి, లెగ్గింగ్సూ టాపూ కొనీమన్నా. ఓకే అన్నాడు. రెండోసారి సెల్‌ఫోన్. ఇది అదే.

చూపించింది.

– నీ వయసెంత?

కోపం వచ్చింది.

– ఓయబ్బా... ఎందుకంత కోపం?

– ఏం... నీకు సరిపోనా? టూ మినిట్స్‌కి నేను సరిపోనా?

దబాయించింది.

కారు బాగా స్లో చేసి ఆ అమ్మాయి వైపే చూశాడు.

– టూ మినిట్స్ అని ఎవరు చెప్పారు?

– ఏం... నాకు తెలీదా? నా బాయ్‌ఫ్రెండ్. వాడు టూ మినిట్సే.

లెక్కలేనట్టుగా తల ఎగరేసింది. అంతలోనే ఆగి, అనుమానంగా చూసింది.

– ఏం... టూ మినిట్స్ కాదా?

మళ్లీ ఫోన్. ఆఫీస్ నుంచే. రేపటి మీటింగ్‌కి అరగంట ముందే రావాలనీ కావలసిన

రిపోర్ట్ రెడీ చేసి పెట్టాలనీ ఇంకేదో ఇంకేదో. లాభం లేదని సైలెంట్ మోడ్‌లో పెట్టి డోర్ పానల్‌లో పడేశాడు.

జూబ్లీహిల్స్ చెక్‌పోస్ట్ వచ్చింది. ట్రాఫిక్ చుట్ట చుట్టుకొని ఉంది. వాహనాలు. ఒకదానినొకటి ఒరుసుకొని... ఒకదానినొకటి రాసుకొని... ఒకదాని నాసిక ఒకదాని వీపుకి. బైక్ మీదున్న ఇద్దరు కుర్రాళ్లు కారులోకి తొంగి చూస్తూ వీళ్లనే ఉద్దేశించినట్టుగా నవ్వుకుంటూ ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

– సరిగా కూచో

కూచుంది.

వాళ్ల వైపు చూడకుండా ఏమీ ఎరగనట్టుగా ఎఫ్ఎమ్ కలియబెడుతూ ఏదో స్టేషన్ పెట్టాడు. యాడ్ వస్తోంది. అమితాబ్. ఖుష్బూ గుజరాత్‌కీ. ఆ పవిత్రమైన గడ్డకు ఆహ్వానిస్తూ ఉన్నాడు. గొప్ప టూరిజమ్ స్పాట్స్ ఉన్నాయట. సమస్త శాంతి అక్కడే దొరుకుతుందట. పిలుస్తూ ఉన్నాడు.

యాడ్ అయిపోయింది.

ఇప్పుడు ఎఫ్ఎమ్ రెయిన్‌బో వార్తావాహిని.

– గాజా నగరం మీద ఇజ్రాయిల్ చేసిన యుద్ధవిమానాల దాడిలో పద్దెనిమిది మంది సామాన్యులతో పాటు ఏడుగురు చిన్నారులు బలయ్యారు. ఈ సంఖ్య ఇంకా పెరిగే అవకాశం ఉంది. కాగా పాలస్తీనా మీద దాడులను మరింత తీవ్రతరం చేస్తామని ఇజ్రాయిల్ ప్రధాని నెతన్యాహూ అన్నారు.

– చిన్నారి శాన్వి హత్య కేసులో నిందితుడు రఘునందన్ విచారణకు సహక రిస్తున్నట్టు పెన్సిల్వేనియా విచారణ అధికారులు తెలియచేశారు. విచారణలో రఘు నందన్ తాను అనుకోకుండానే శాన్వి హత్య చేశానని అంగీకరించినట్టు సమాచారం.

– తెలంగాణ రాష్ట్ర సాధనలో జరుగుతున్న జాప్యానికి నిరసనగా ఖమ్మం జిల్లా పినపాకకు చెందిన రవీంద్ర నాయక్ అనే పిజి విద్యార్థి రైలు కింద పడి.....

అమ్మాయికి విసుగు వచ్చింది.

– పాట పెట్టు.

కారు మెల్లగా అప్ ఎక్కించాడు.

– ఇదయ్యాక వస్తుంది.

కారు వేగం అందుకునేసరికి వార్తావాహిని ముగిసి పాట మొదలయ్యింది. బయట చలి. లోపల ఏసి ఆఫ్ చేసేశాడు.

– మీ నాన్న ఏమయ్యాడు?

– ఏమవుతాడు? చిన్నప్పుడే పోయాడు.

తల ఒంచుకుంది.

– ఏం చేస్తాం చెప్పు. కిరాయి కట్టాలె. మాటలు పడాలె. అన్నీ అప్పులేనాయె.

విండోలో నుంచి బయటకు చూస్తూ కూచుంది. రోడ్డు మెరిసిపోతూ ఉంది. మార్కెట్ ధగధగలు.

దూరంగా బాంటియా కనిపిస్తూ ఉంది. అది దాటి ముందుకు పోతే హండ్రెడ్ ఫీట్ రోడ్. ఆపైన. కాళ్లల్లో ఉత్సాహం వచ్చింది. ఎక్సలేటర్ మీద బలం పెరిగింది. ఒక్క క్షణమే. మళ్లీ ఎందుకైనా మంచిదని కారు పక్కకు తీసుకొని ఆపి, మెడికల్ షాప్‌లోకి వెళ్లి పాకెట్ కొన్నాడు. దాంతో పాటు ఒక డైట్ కోక్.

అమ్మాయి కళ్లు మెరిశాయి.

– నీకూ?

– నువ్వు తాగు

టప్పున ఓపెన్ చేసి ఇచ్చాడు. డ్రైవ్ చేస్తూ చూస్తూ ఉన్నాడు. తాగుతోంది. పెదాలు తడిసిపోతూ ఉన్నాయి. అమ్మాయి. చిన్న పుట్టుమచ్చలాంటి బొట్టు. కింద మెడ. కింద.

హండ్రెడ్ ఫీట్ రోడ్‌లోకి వచ్చాడు.

నల్లగా ఉంది. ఖాళీగా ఉంది. ముందు ఒక టివిఎస్ పోతూ ఉంది. వెనకేమీ లేవు. ఇరువైపులా బయలు. మట్టి. గడ్డి. దూరంగా మినుకుమినుకుమంటున్న అపార్ట్‌మెంట్లు. వెతుకుతున్నాడు. సరిగ్గా చూసుకోవాలి. సరిగ్గా. కొంచెం చాటుగా. ఒక చోట వేగంగా లెఫ్ట్‌కు తిప్పాడు. ముతకగా, గరుకుగా, పెళ్లపెళ్లగా, గడ్డిగడ్డిగా ఉన్న బీడులోకి కారు తిరిగింది. తిరిగాక కాని అర్థం కాలేదు. ముందంతా రాళ్లే. టప్ టప్ టప్ అని కింద కొట్టుకుంటున్నాయి. పంక్చర్ అయితే? కాని తప్పదు. ఇంకా ముందుకు వెళ్లాడు. టప్ టప్ టప్.... టైర్ల ధాటికి గడ్డి అణిగి, పైకి లేవడానికి ప్రయత్నించి, అట్లాగే చతికిలపడుతూ ఉండగా ఇంకా ముందుకెళ్లి, కర్వ్ తీసుకొని, టప్పున ఇంజన్ ఆఫ్ చేసేశాడు. హెడ్‌లైట్స్ ఆఫ్. చిమ్మటలు అరుస్తూ ఉన్నాయి. వేరే ఏ శబ్దమూ లేదు.

గుడ్డి వెలుతురు. గుడ్డి వెలుతురులో దీపాల్లాగా అమ్మాయి కళ్లు.

నవ్వింది.

పదిహేను పదహారేళ్ల లేత అమ్మాయి.

సిగ్గుపడింది.

ఒక క్షణం బెదురుపాటుగా చూసి పర్లేదులే అన్నట్టు మళ్లీ నవ్వింది.

శరీరంలో పాము. సరసరమని పాకి మత్తుగా ఆవలించి తల ఎత్తి....

ధబ్బుమని డోర్‌ని బాదినట్టయ్యింది. ఉలిక్కి పడ్డాడు. మళ్లీ ధబ్‌ధబ్‌మని డోర్‌ని బాదినట్టయ్యింది. అదిరిపోతూ చూశాడు. ముఖాలు కనిపిస్తూ ఉన్నాయి. ఇందాకటి కుర్రాళ్లే. ఫాలో అయినట్టున్నారు. తొంగి తొంగి చూస్తూ ఉన్నారు. అద్దాల మీద చేతులు వేసి పామేస్తున్నారు.

– డోర్ తీబే సాలె...

– పొట్టీకు లాకె మజా కర్‌రారే సాలే...

బాదేస్తున్నారు.

– హమ్‌కోభీ దేరే మాకె...

అమ్మాయి కేర్‌మంది. గుండె ధడ్‌ధడ్‌ధడ్‌మని కొట్టుకుంది. అమ్మాయి పిచ్చి పట్టినట్టుగా అరిచి వెనుక సీట్‌లోకి దూకబోయి పెనుగులాడి మళ్లీ అరచి కూలబడింది.

– సాలే ఖోల్... ఫోడ్‌దేంగే హమ్.... ఖోల్ సాలే ఖోల్....

ఊపేస్తున్నారు.

ఒకడు రాయి ఎత్తి ధబ్బున ఫ్రంట్ గ్లాస్ మీద విసిరాడు. అది కుయ్యోమని మూలిగి కొంచెం చలించింది. ఇద్దరూ చెరోవైపు డోర్ హ్యాండిల్స్ పట్టుకొని లాగేస్తున్నారు. డోర్లు ఊగిపోతున్నాయ్. ఉన్మాదం. ఉన్మాదం. ఉన్మాదం. అమ్మాయి కావాలి వాళ్లకి. అమ్మాయి. చెమట. చెమట. చెమట. కొట్టేస్తోంది ముఖమంతా. అయిపోయిందివాళ. అంతా అయిపోయింది. సమస్తం.

అమ్మాయిని చూశాడు.

అమ్మా... అమ్మా... అమ్మా... తల ఒళ్లో దాచుకొని పెద్దపెద్దగా ఆక్రందనలు చేస్తూ ఉంది.

– ఊరుకో.. ఊరుకో... ఊరుకో తల్లీ...

– అమ్మా... అమ్మా... అమ్మా...

– ఊరుకో అమ్మాయ్... ఊరుకో అమ్మా....

కారు దిట్టమైనది. అదొక్కటే ధైర్యం. పూనకం వచ్చింది. నా కొడకల్లారా... ఇంజన్ స్టార్ట్ చేశాడు. క్లచ్ నొక్కి గేర్ వేసి ఫస్ట్ గేర్‌లో తీవ్రంగా రైజ్ చేస్తూ పిచ్చిగా స్టీరింగ్

తిప్పాడు. వాళ్లు ఒక్కక్షణం జంకి పక్కకు దూకారు. రివర్స్ చేసి మళ్లీ తిప్పాడు. ఒకడు బానెట్ మీద పిడికిలితో బాది తోడు రాబోయాడు. కారు సాయానికి వచ్చింది. ఎగిరి ముందుకు దూకింది. రాళ్లనూ ముళ్లనూ పిండి పిండి చేస్తూ దారి చేసుకుంది.

దారి.

అపాయం నుంచి ప్రమాదం నుంచి బయటకు విడుదల చేస్తూ దారి.

ప్రశాంతతనిచ్చే దారి.

అమ్మాయి ఊ...ఊ... ఊ... అని భయంతో దుఃఖంతో అపాయం తాలూకు తీవ్రతతో మూలుగుతూ ఉంది. కారు ఆపలేదు. సెంటర్‌లోకి వచ్చేంత వరకూ డ్రైవ్ చేస్తూనే ఉన్నాడు. ఒకచోట ఆపి, రెండు వాటర్ బాటిల్స్ కొన్నాడు. అమ్మాయి కారులోనే నీళ్లతో ముఖం తుడుచుకొని రెండు గుక్కలు తాగింది. ఏం మాట్లాడలేదు. తిరిగి నడపడం మొదలుపెట్టాడు. కారు రొద తప్ప మరేమీ లేదు. కాసేపటికి గోలగోలగా కళకళగా ఉన్న బస్తీ మొదలులో ఆపాడు.

– పోగలవుగా?

తల ఊపింది.

మరి ముఖం చూళ్లేదు.

ఒక్కపెట్టున సర్రమని తిప్పి ఇంటి వైపు పరుగు పెట్టాడు. చెమట. చెమట. చెమట. కారిపోతూ ఉంది. ధడ్ ధడ్ ధడ్. కొట్టుకుంటూ ఉంది. భయం. కలవరం. ఏమిటో తెలియని కలవరం. ప్రాణాలు అవిసిపోతున్నాయి. పేగులు కదిలిపోతున్నాయి. దడగా ఒణుకుగా సిగ్గుగా నీచంగా అసహ్యంగా...

గడగడలాడిపోతున్న గుండెలతో సెల్‌ఫోన్ తీశాడు.

పదిహేడు మిస్డ్‌కాల్స్!

ఇంటి నుంచే.

అవును. బాబుకు జ్వరం. చాలా జ్వరం. డాక్టర్‌తో అపాయింట్‌మెంట్. ఎలా ఉన్నాడో ఏమిటో. ఏమయ్యిందో ఏమిటో. గుబగుబ లాడిపోతోంది. వజవజ వణికి పోతోంది. ఏం జరిగింది ఇందాక... ఏం జరిగింది ఇందాక... ఆ కుర్రాళ్లు.... వాళ్లను కుంది జరిగి ఉంటే... ఆ అమ్మాయికి ఏదైనా అయి ఉంటే... అడ్డొచ్చిన తనను పొడిచేసి ఉంటే... ఇద్దర్నీ చంపేసి ఉంటే...

మూత్రం... మూత్రం... మూత్రం... మూత్రం వస్తున్నట్టుగా ఉంది.

అయ్యో... అయ్యో...

ప్రాణాలు ఉగ్గపట్టుకొని కారు నడుపుతూ ఉన్నాడు. తొందరగా ఇల్లు చేరుకోవాలి. తొందరగా. బాబుని చూడాలి. తనని చూడాలి.

తొక్కుతున్నాడు. తొక్కుతున్నాడు. ఎక్స్‌లేటర్‌ని అదుముతున్నాడు.

ధన్!

ఇంటికొచ్చి పడ్డాడు.

– అయ్యో. అయ్యో. ఏమైందండీ. ఎందుకలా ఉన్నారు. ఏమైంది.

– బాబు... బాబుకెలా ఉంది.

– బాగుంది. జ్వరం కూడా లేదు. డాక్టర్ అవసరం లేదని చెప్దామని ఫోన్ చేస్తుంటే మీరు తీస్తే కదా?

– ఓ.. అవునా... పోనీలే... అవునా... అమ్మయ్య అవునా.

– ఏమిటి. ఏమిటలా ఉన్నారు. దేవుడా.

– ఏం లేదు ఏం లేదు. చిన్న యాక్సిడెంట్.

తను గబగబా వెళ్లి మంచినీళ్లు తెచ్చి ఇచ్చింది.

అవి మెల్లగా రెండు గుక్కలు తాగి, దూరంగా హాయిగా నిద్ర పోతున్న బాబును చూసుకుంటూ, తనని పక్కన కూచోబెట్టుకుంటూ, నెమ్మదిగా అతడు స్మారకంలోకి వచ్చాడు.

మార్చి 7, 2013